

A MAGYAR NEMZET
Történetének

KIS TÜKRE

I

PIRKAN KÖNYVEK. BUENOS AIRES.

1984

Mintául a híres-neves és már 1808-ban kiadott kézikönyvet vettük, melynek címe „Hármas Kis Tükör” volt.

Felelős Szerkesztő és Kiadó:
prof. BADINY JÓS FERENC
 C.C. 2815 C.C. Buenos Aires - Argentina.

Hecho el depósito que establece la
 Ley 11.723

Se terminó de imprimir el día 30 de Noviembre de 1983 en la IMPRENTA HELVETIA, Vicente López 883, (1878) QUILMES, Prov. Buenos Aires — Argentina.

MILYEN NEMZETBŐL VALÓ VAGY?

K.: Milyen nemzetből való vagy...?

F.: A Magyar Nemzetből.

K.: Hol él ez a Magyar Nemzet...?

F.: Európában — a Kárpátok Medencéjében.

K.: Mióta él ott a Magyar Nemzet...?

F.: A mondák és a legendák azt mondják, hogy sokezer év óta él ott és létezéséről úgy tudunk, hogy találtak egy török nyelven írt és 1543-ból származó kódexet, amiben le van írva a magyar nemzet története.

K.: Mi a neve ennek a törökül írt kódexnek...?

F.: TARIHI ÜNGÜRÜSZ, ami annyit jelent: A Magyarok Története.

K.: Mit mond ez a Tarihi Üngürüsz a magyaroknak a Kárpátmedencében való — ősidőbeni — létezéséről...?

F.: A magyaroknak a Kárpátmedencei és ősidőbeni létezésére a Tarihi Üngürüsznek az az adata világít rá, amikor az olvasható benne, hogy:

„az özönviz után Hunor a népét a Kárpátmedencébe vezette letelepülésre és ezek a hunok itt már velük azonos nyelvet beszélő népet találtak.

K.: *Mikor vezette Hunor népét a Kárpát-medencébe...?*

F.: A Tarihi Üngürüs úgy mondja, hogy Nimrud korában, nem sokkal a vizözön után.

K.: *Tudod-e azt, hogy ki Nimrud...?*

F.: A Bibliából tudom, hogy:

„hatalmas király volt a földön és birodalmához tartozott Bábel, Uruk, Akkád és Kálné a Sineár földjén” és ezt a területet régen Sumirok országának nevezték.

K.: *Voltak-e még más fiai Nimrudnak Hunoron kívül...?*

F.: A magyar krónikák is és a Tarihi Üngürüs is úgy írja, hogy Nimrudnak két fia volt: Hunor és Magyar.

Hunortól származnak a hunok és Magyar-tól a magyarok.

K.: *Miért akartak a hunok — Hunor által vezetve — a Kárpát-medencébe költözni...?*

F.: A Tarihi Üngürüs úgy mondja, hogy az égi hatalmak akarták, hogy visszatelepüljenek arra a területre, amelyik az őszülő-földjük.

K.: *Van-e még ilyen máshol is írva, hogy az „égi hatalmak akaratából telepedtek vissza a Kárpát-medencébe...?*

F.: A Thúróczy Krónika is hasonlóan ír, amikor így mondja: „Azt akarta ugyanis Isten, hogy minél előbb költözzenek Pannoniába”... és Csáti Demeter is megemlíti ezt a „Pannonia Megvételéről” szóló énekében,

amikor a régi magyar nyelven írja: „Istentil is kiszirettetének” (kényszerítettének.)

K.: *Hogyan találjuk meg a régi írásokban ennek az „égi akaratnak” a közlését...?*

F.: Úgy írják mind egyformán, hogy egy Csodaszarvas jelent meg Hunor és Magyar előtt, mint az égi erők küldöttje, azért, hogy őket visszavezesse az őshazájukba.

K.: *Említi-e a Tarihi Üngürüs is a csodaszarvast...?*

F.: A Tarihi Üngürüs „két” Csodaszarvas-monda változatot közöl és óriási időtartamot hidal át (évezredek) és történeti eredetűek a közlései. Ezeket a régi mondákat a szózhagyomány őrizte meg és a Tarihi Üngürüsben valóságosan megjelenik a mondái jellegű hun-magyar őstörténelem leírása.

K.: *Tudunk-e felmutatni a Magyar Nemzet ismert és leírt történetében valami olyan eredményt, mely ezekhez a Csodaszarvas mondákhoz vezet vissza...?*

F.: A történelem eseményei mutatják, hogy a hun-magyar nép az elmúlt évezredek folyamán valóban újra és újra megismétlődő hullámokban költözik vissza a Kárpát-medencébe és így ezt a kitartó és minden veszélyt legyőző, akartos elhatározást csakis egy hagyománytudat sugallhatja, mely — mondai elnevezéssel — „istení rendeltetésnek” minősíthető. Pannonia az „ígéret földje” volt a MAGYAR-HUN ősvallás karizmatikus hiedelmében.

A CSODASZARVAS VEZET PANNONIÁBA

K.: Ellent mond-e a Tarihi Üngürüs az középkori azon Krónikáinknak, melyekben a Magyar Nemzet története van megírva?

F.: Egyáltalában nem — sőt — a Tarihi Üngürüs és a középkori ismert krónikáinknak egybevetése meglepő egyezéseket tár fel. Ennek eredményeképpen kibontakozik mondai ihletésű őstörténetünk mindeddig ismeretlen szerkezete.

K.: Leir-e határozott formában a Tarihi Üngürüs egy ilyen visszaköltözést...?

F.: Igen. — Határozott formában, mint történelmi eseményt írja, hogy az i. sz. 373 évben — az égiek rendelkezésére — KATTAR (Kádár) királyuk vezetésével költöznek vissza.

K.: Hogyan nevezik a korabeli történetírók azt a területet, ahonnan elindultak a Kárpát-medencébe...?

F.: Szittyiaországnak — vagy Nagy-Szkitiának... és a benne lakó népeket pedig „szitytyának” — szkitáknak, de ezt a nevet a görögök adták ezeknek a népeknek, akiket ők nem ismertek és a nyelvüket sem beszélték, csak azt tudták róluk, hogy Ázsiában laknak és nagyon vitéz népek, akik az adott szavukat mindig betartják.

K.: A Tarihi Üngürüs többszöri átköltözést említ, mely szerint Hunor és Magyar Népe a Kárpátmedencébe indult. Mit írnak erről a történészek...?

F.: A görög és a magyar történelemtudomány egyöntetűen azt közli, hogy három ízben jöttek Magyarországra.

Első ízben a HUNOK, második ízben a VÁR-KUNOK, vagy AVAROK és

harmadszor a MAGYAROK neve alatt.

K.: Kik jöttek elsőnek és mikor...?

F.: A „hunok”, vagy másképpen „kunok”, akikről az 1808-ban kiadott „Hármas Kis Tü-

kör" azt írja, hogy: „a Magyarokkal ugyan azon egy nyelvű nemzet, a régi Szittyáknak tagadhatatlan maradékai, 374. esztendő táján jöttek Magyarországba.”

K.: *Ki volt a hunok királya, amikor a hunok Szittyaországból elindultak Magyarországra felé...?*

F.: BALAMBÉR király uralkodása alatt indultak el családotól — ahogyan a régi írók írják — „feleségestől és gyerekektől 10x180.000 lélekkel”, — tehát tízmillio nyolcszáz ezren. (10.800.000.)

K.: *Merre jöttek...?*

F.: Előbb átkeltek a DON folyón, amit akkor TANAIIS-nak neveztek. Az ALÁN és más szomszéd ázsiai népekkel megegyeztek és magukhoz vették őket, hiszen ezen a vidéken mindenütt hun-törzsek éltek, akik az ő nyelvükön beszéltek és szkitáknak-szittyáknak is nevezték őket.

K.: *Innen hova mentek...?*

F.: Igyekeztek a Kárpátmedencei Magyarországra minél előbb való megérkezésre.

K.: *Másféle népek nem laktak ezeken a helyeken...?*

F.: De laktak. Dáciában találták a Gepidákat és a Gót-ok törzseit, akiket legyőztek. A gepidákat magukhoz fogadták, a gótok meg menekültek a Dunán-túli részekre.

K.: *Megelégedtek-e a Hunok Dácia birtoklásával...?*

F.: Nem, mert a Dunán-túlra ment Gótok megtámadták a rómaiakat és a Hunokat hivták segítségül. A hunok szövetségre léptek a Gótokkal, megverték a rómaiakat és Pannónia legnagyobb részét is elfoglalták.

K.: *Kik voltak a hunok királyai Balambér után...?*

F.: Hatot említenek a régi írók és ezek között

első KATÁR (Kádár), akit a Tarihi Üngürsüz is említ, de a régi írók KÁRATON néven is ismerik,

második: UL-DIN, aki 400. évben uralkodott,

harmadik: MUNDZUK, akinek magyar neve BENDEGŰZ volt és ő a nagyhirű ATILLA hun-magyar királynak az édesapja, aki 411-ben kezdett uralkodni. — MUNDZUK alatt foglalják vissza a rómaiak PANNONIÁT a hunoktól és azokat Dáciába szorították vissza.

Negyedik volt: OKTÁR és

ötödik: RUGA (vagy URA).

Sajnos ezekről kevés írás maradt a történelemben, csak azt tudjuk róluk, hogy rövid ideig uralkodtak és Mundzuk-Bendegúznak atyafiai voltak. Valószínűleg elestek a rómaiak elleni sok nehéz csaták valamelyikében. 430-ban kezdték el királyságukat és azért mondjuk, hogy rövid ideig uralkodtak, mert 433-ban lépett trónra a hun-magyarok leg-

hatalmasabb királya, Bendegúz fia — NAGY ATILLA, aki a hatodik volt az uralkodók sorában.

Sok történész úgy érti az atyafiságot, hogy OKTÁR és RUGA testvérei voltak MUNDZUK (Bendegúz)-nak. RUGA fia volt EDI-HUN (Edikon), akinek két fia — ODOCAER és HUN-ULFUS nagyon ismeretesek a nyugatiak történetírásában és még EDI-HUN unokája is, akinek neve TULNA.

K.: *Milyen népeket találtak a Kárpátmedencében...?*

F.: Erdélyben találták a „dákok” maradványait, a Duna-Tisza között a „jazig-jászokat”. Az idegen írók ezekről a népekről nevezték a Duna-Tisza közét „JAZIGIÁNAK” és Erdélyt „DÁCIÁNAK”. Magyarország nyugati részét hívták PANNONIÁNAK, ahol szintén régi népek maradványai laktak.

K.: *Megértették egymást ezek az ott lakó népek és tudtak-e beszélni a hunokkal...?*

F.: Tudtak, mert mint Pannoniában, mint Jazig-Jászországban, mint Dáciaiban a régi népek éppen olyan magyar nyelvet beszéltek, mint a hunok, akik oda bejöttek és így egymásban — kölcsönösen — felfedezték a testvért.

K.: *Miért hívták magukat a dákok „DÁK” és a jászok „JAZIG” néven, ha magyarul beszéltek. Miért nem hívták magukat „magyar”-nak...?*

F.: Ők is beletartoztak abba a nagy nemzetségbe, mely magát *KU-MAH-GAR*-nak... azaz *HATALMAS-TUDÓS-NEMZETSÉG*-nek nevezte, de a Nagy Népen belül megkülönböztették magukat a foglalkozásuk szerint.

Igy lettek a „DAH”-ák jószáguk és gondoskodásuk után DAH vagy DÁK néven ismertek. Ők eredetileg a Káspi Tenger mindkét oldalán települtek és a Mezopotámiából menekülő testvérnépek állandó segítői voltak. Ezért kapták a „DAH-A” nevüket. (Sumir nyelven DAH... „adni, segíteni, kipótolni”. L.-69. sz. ékjele szerint.) DAH-A... jelentése: „A hozzáadó, a kipótoló, a segítő”.

K.: *A jászok is így kapták a nevüket...?*

F.: Azok is hasonlóképpen — a foglalkozásuk után — lettek nevezve. Ugyanis a sumir-mahgar nyelven eredei nevük: *IA-ZA-AG*... vagyis fonetikusan mondva: „jazag” (ebből lett a „jazig”, majd rövidítve „jász”).

K.: *Mit jelent a sumir-mahgar nyelven IA-ZA-AG...?*

F.: „IA”... jelentése: „zsiradék, vaj”.

(L. 231.)

„ZA”... „te”. (L. 586.)

„AG”... „tenni, csinálni”. (L. 97.)

IA-ZA-AG... „vajat-te- csinál”... vagyis „vajkészítő”. Ez a nép, melyet JAZAG, JAZIG, JÁSZ néven ismerünk, már az ősidőktől kezdve a tehenészetben és tejipari cikkek előállításában világszerte ismert, előkelő helyet

foglalt el... de a KU-MAH-GAR nevű, hatalmas és csaknem egész Ázsiát lakó nemzetiségnek volt a tagja és mah-gar-i (tudás népi) nyelvet beszélt. Ma úgy mondhatjuk, hogy: magyarul beszéltek ők is.

K.: A „HUN” név mit jelent sumir-mah-gar nyelven...?

F.: A mai sumir szószedetekben az 536. sz. ékjelnek van „HUN” olvasata és jelentése: „békesség”, „jószág”, „előljáró”.

K.: Van-e maradandó feljegyzés a magyarok ezen elődeinek viselt dolgairól...?

F.: Van sok és mindegyik azt állítja, hogy ezeknek a HUNOKNAK olyan nagy volt a birodalmuk, hogy Közép-Ázsiától a PANNÓNIÁNAK nevezett területekig terjedt. Különösen a kereszténység Krónikái emlékeznek róluk.

K.: Tudsz-e emliteni egy ilyen keresztény Krónikát...?

F.: Igen fontos az EDESSA-i Krónika.

K.: Mit tudunk meg a hunokra vonatkozólag ebből az EDESSA-i Krónikából...?

F.: Megtudjuk, hogy a Hun Birodalom Közép-Ázsiától a Kárpát-Medencéig terült el, ahol a hunok már a Kr.u. 378. évben megtelepedtek.

Leirja ez a Krónika azt, hogy amikor Kr.u. 395-ben a Római-Birodalom kettészakadt úgy, hogy a nyugati fél székvárosa Ravenna lett és a keleti birodalomé Bizánc lett — a húnok

azonnal megszállták a Kelet-Római Birodalom nyugatfelé eső határait és nem engedték be a római vallás papjait. Megszállták Antiochiát, Szíriát, Mezopotámiát, Capadocciát és Arméniát.

Ez a Krónika „villámháborúnak” nevezi a hunoknak ezt a hadműveletét.

K.: Miért szállták meg a hunok a Kelet-Római Birodalom nyugati határait...?

F.: Miután a hunok Jézus-hitű keresztények voltak és a Hun-Birodalomban már, a Kr.u. 326-ig létező Pártos-Birodalomból küldött keresztény (manichean) hittérítők püspökségeket is szerveztek, a keresztény hunok voltak a Péter Apostol által — a Pártos Birodalomban — Babilónia vallási központtal rendelkező u.n. „KELETI KERESZTÉNY EGYHÁZ” védelmezői. (A Pártos Birodalom megszűnésével Antiochia lett a központ, majd Bizánc.)

K.: Miért kellett a Keleti Keresztény Egyházat a Nyugattól védelmezni...?

F.: A Kelet-Római Birodalom azért szakadt el a Nyugat-Rómaitól, mert megint kiújultak a vallási nézeteltérések. Rómában Szent Pál által alapított katolicizmus vert gyökeret, mely a zsidók thorájára (thora alatt a keresztény „ó-szövetség” értendő) alapította a hitet és annak folytatásaként Messiásnak, azaz politikai szabadítóként ismerte fel a názáreti Jézust. A Péter Apostol által alapított

Keleti Keresztény Egyház pedig kizárólag a Jézus által tanított evangéliumokat ismerte el és mentes volt minden judaiságtól. Ez a hit terjedt el egész Ázsiában a hunok között és még a Dákok is e vallás szerint követték Jézust.

K.: Honnan tudjuk azt, hogy ez így volt...?

F.: Mindent leírtak a korabeli írók. Így pl. a „Corpus Scriptorum Ecclesiasticorum Latinorum” írja, hogy „az evangélium hirdetik a szkíták és a dákok között” (30, 2, 92-93)

Mások azt bizonyítják, hogy: „az észak-dunai hun törzsek keresztények. (Zeiller J.: Des Origines Chrétiennes dans les provinces danubiennes de l’empire romain. Paris, 1918.)

Kr.u. 399. évben Szent Jeromos így ír levelében: „A hunok zsoltárokat énekelnek és Szittyország hidegét a hit melege tölti be.” (Ambrose milánói püspök Kr.u. 4 szd. EPIS-TULAE 107. 2. lásd: — Patrologiae Cursus, seria Latina 16.)

OROSIUS pedig Kr.u. 418-ban arról emlékezik, hogy: „Hunok töltik meg a nyugati és keleti templomokat.” (Historiae Adversum Paganos VII. 41. 8.)

Ez az írás viszont azt bizonyítja, hogy nemcsak nyugaton, hanem keleten is — tehát a Hun-Birodalomban — voltak már keresztény templomok.

De a régi írók megnevezik azokat a keleti népeket is, akiknek keresztény templomaik

voltak már ebben az időben, így: „szkíták, massagéták, sarmaták, tibáriak, káspiaiak, indiaiak, gellónok, etiópok, perzsiaiak és baktériaiak”. (Raeder J.: Theodoreti Graecorum affectionum curatio. Leipzig, 1914.)

K.: „Szkíta” elnevezés alatt milyen népeket jelöltek ezek a régi írók...?

F.: Az előbb említett munkájában ZEILLER J. sok hivatkozást hoz a régi írásokból arra vonatkozólag, hogy: „szkíták alatt a hunok értendők.” (az 548. oldalon.)

Az orosz történészek azonban — már a múlt században is — azt állítják, hogy: „a magyarok a szkíták” [Zhitie propodobkago Athanasii Athonskago. (Zapiski istoricheskago fililogicheskago fakulteta. S. Petersburgskago Universiteta 25, 1895, 2330.)]

K.: És a keleti kútfők milyen népeket neveznek szkítáknak...?

F.: A keleti források adatait legjobban összegyűjtötte Lukácsy Kristóf, aki „A Magyarok őselei, Hajdankori Nevei és Lakóhelyei” című munkájában (Kolozsvár, 1870.) így ír:

„Az örményektől... a kínaiaktól és a perzsáktól: CHUS, KUS, KUSAN, CHUSAN és KUSITA — az araboktól: GHŪZ, OGHOUZ néven jelölt HUN-MAGYAROK tudniillik nem mások, mint a görögök és rómaiaktól: SACAS, DAHAS, MASSAGETAE néven nevezett SCITHÁK, akik az elősorolt keleti

népektől hasonlóképpen CHUSEUSOK vagy KUSOKNAK mondatnak és a HUN-MAGYAROKKAL AZONOSÍTTATNAK.”

K.: *Hogyan nevezik a korabeli írók a Kelet-Római, azaz a Bizánci Birodalomban uralkodó kereszténységet...?*

F.: NESTOR pátriarka után nevezik „nesztorianizmus”-nak. (Nestor Kr. u. 428-31. években volt e vallásnak a feje, mint patriárka II. Theodosius császár uralkodása idején). Nesztor előtt „áriánus” kereszténységnek nevezik — ARIÓ püspök után, akinek tanait Nagy Konstantin császár törvényesítette a 2. Niceai zsinaton, Kr. u. 327.-ben.

K.: *Mi a különbség a Szent Páli doktrínák és Arió tanítása között...?*

F.: A különbség Jézus személyében van. Szent Pál azt állítja, hogy a „Fiú azonos az Atyával” (homo-usio) és Arió azt mondja: „nem azonos vele, hanem hozzá hasonló”. (homo-i-usio.)

K.: *Van az „arianus” kereszténységnek valami emléke a mi életünkben...?*

F.: A római vallást az „áriánus” keleti keresztények „ortodoxiának” nevezték. A római katolicizmus viszont csak „eretnek” névvel utasította vissza a keleti keresztény hitet és tüzzel-vassal pusztított mindent, ami a keleti keresztény vallásból megmaradt. Az egyetlen emlék a keleti keresztény vallásból ma a „vasárnap” ünnepelése.

Ugyanis az „áriánus” keleti kereszténység az „ortodoxia” által — abban az időben — szentesített „szombat” tiszteletét nem követte, mert az a zsidó „sabbath” hagyomány folytatása volt, hanem a hétnek a „hetedik” napjául a „LEGYÖZHETETLEN NAP” (Sol invictus) ünnepelését vezette be. Ezért maradt meg pl. az angol nyelvben a „SUN-DAY” a mai napig. A Szent Istváni térítés azonban nem engedte a „NAPISTEN-NAPJÁT” így nevezni, hanem „vásárokat” rendeztek ezen a napon és így maradt máig is a heti, keresztény ünnepként — magyarul — a „VÁSÁRNAP”.

K.: *Ezenkívül semmisem maradt a régi, keleti-keresztény egyház hagyatékaképpen...?*

F.: A magyarországi katolicizmus kénytelen volt még ünneprendjébe beiktatni a keleti kereszténység Boldogasszony tiszteletét, aholis a NAGY-BOLDOG-ASSZONY (Régen BAÜ-DUG-ASAN) mellett még a „hét” leányának ünnepéseit is meg kellett tartania az egyháznak.

K.: *Miért kellett ezt felvenni a judai alapú római hitbe...?*

F.: Azért, mert a magyar néphagyományban annyira meg volt gyökeresedve, hogy a „pogány”-nak nevezett nép nem volt hajlandó elszakadni ettől a „Szüzanya” tisztelettől, amiben Mária — Jézus Édesnyja — a legfiatalabb lánya volt a NAGY-BOLDOG-

ASSZONY-nak. Őt tisztelte a Nép „Kisasszony-nak”, vagy KIS-BOLDOG-ASSZONY-nak és ünnepét ma is tartjuk szeptember 8-án.

Boldogasszonyunkat a népművészet a TULIPÁN virággal jelképezte és a himzéseken, faragásokon — szent kegyelettel — az ősi hit titkaként, e hagyatékot a mai napig megőrizte. Fenti képünk jól bizonyítja ezt.

a Boldogasszony-kultusz neve az ősvallásban.

K.: Miért nevezték a római katolikus hittérítők a magyarokat „pogány”-nak, amikor nemcsak ők, hanem elődeik, a hunok is a Keleti Kereszténység hívő tagjai voltak...?

F.: Miután a Szent Pál által alapított római katolicizmus zsidó gyökerű és azt állítja, hogy azok a nemzsidók, akik ezt a fajtájú kereszténységet követik „beoltattak a zsidóság olajfájába” — éppenúgy, miként a zsidók — minden más népet, aki nem az ő hitüket követi — *pogálynak* nevezik. Ebben az esetben tehát a „pogány” jelző alatt nem azt kell érteni, hogy „istentelen”, hanem azt, hogy *nem római katolikus*.

De hogyan és miként lehetett az a nép „pogány”, amelyik tisztelte a Boldogasszonyban az életet adó Isten-Anyát...? A nép lelkét betöltő hiedelmet ma „mitológiának” nevezik ugyan, de régen ez maga a „vallás” volt.

A Boldogasszony — mint az ŐSVALLÁS ISTENASSZONYA — azért nagyon fontos a Hun-Magyar hagyományban, mert alakja pontosan úgy van meg a ma „sumirnak” nevezett (de helyesen **paleo-magyar**) nép vallási hiedelmében, miképpen azt a „pogálynak” nevezett hitéletből a római katolikus térítés átvette. A paleo-magyar (sumír) hitvilágban a Boldogasszony neve sokféle formában fordul elő. Legrégibb NIN-KÜR-SÁG, aztán INANA, később DINGIR IL-AMA (melynek

nyelv-fonetikai fejlődésű azonos a TÜNDÉR IL-ONA). A paleo-magyar és semita hitvilági és fizikai küzdelmekben sokat változott az az isteni tartalom, amit az Isten-Anyának tulajdonítottak. A paleo-magyar (sumír) hitvilág mindig „szűz-anyának” tisztelte isten-asszonyát akár INANA, NIN-TI, vagy GATUM-DUG néven ismerte. A semiták viszont a „szűz-anyából” — a „harc és szerelem” úrnőjét faragták — ISTÁR nevet adva neki. Istár is visszaváltozott a Duna-Medencében az életet adó „szűz-anyává”, hiszen a Nagy-Alföld „életvize”, a nagy folyam is az Ő nevét viselte. (ISTER volt a mai Duna régi neve.) De a mindig és mindenütt segítő Istenanya aztán — a sok üldözés, háborúk és erőszakos térítések idején — visszavonult a nép lelkébe, mint BAU-DUG-ASAN — BOLDOG-ASSZONY és ott maradt — mind a hét lányával — a mai napig. Az nem fontos, hogy nevük megváltozott a római térítésben. Léteznek és gondviselő szeretetüket — éppenúgy, mint őseink — mi is hisszük.

Tanuljuk meg hát a „BOLDOG-ASSZONY NAPTÁRAT” 5000 éves ünnepeivel.

Ausztria és Bajorország) volt NORICUM. HUNNIÁN kívül eső — említett — területek mind a nyugat-római császárság provinciái voltak.

K.: *Leírják-e a nyugati írók a hunok történelmét...?*

F.: Sok mindent írnak róluk. Főleg azt a sok rosszat fogják a hunokra, amit a valóban istentelen és pogány gót népek a nyugati országokban és Itáliában — pusztításaikkal — elkövettek.

K.: *Irnak a hun királyok uralkodásáról is...?*

F.: Arról is írnak, de összekeverik a sorrendet és nem KATÁR (Kadar) — KÁRATON náluk a Dunamedencei-Hunnia első királya, hanem ULDIN. akinek uralma alá tartozott ERDÉLY és HAVASALFÖLD is. (Ezt a két földrajzi helyet a nyugati írók „Olténia és Muntenia” néven ismerik.)

K.: *Mit írnak még ULDIN uralmáról...?*

F.: Írják, hogy ULDIN megverte véres csatában a gótokat Kr. u. 400. évben a Konstantinápolyi „áruló” fővezér csapataival együtt, aki a gótokkal tartott és nem a hunokkal — annak ellenére, hogy a hunok szövetségben voltak a Kelet-Római Birodalommal. GAINÁS volt a neve ennek a kelet-római generálisnak és ő is elesett a hunok elleni csatában.

K.: *Hova menekültek ezek a megvert gótok...?*

F.: Ebben az időben ILLYRIA (a mai dalmát tengerparti vidék) a vizigótok uralma alatt volt, akiknek törzsfőnökük ALARIK nevet viselt. Ide jöttek sokan a gótok közül és javarészüket csatlakozott a Felső-Pannoniában tanyázó ostro-gótokhoz, akinek törzsfőnökük RADAGASIUS volt.

De hamarosan az Illyriai gótok oly nagy erőre tettek szert és annyira sokan voltak, hogy betörték Thráciába is. Végigrabolták a városokat és a népet. Itt tudni kell, hogy Theodosius császár (379-395) után két fia között oszlott meg a hatalom. A nyugat-római birodalom ura Honorius (395-423) és a keletié Arcadius (395-408) lett.

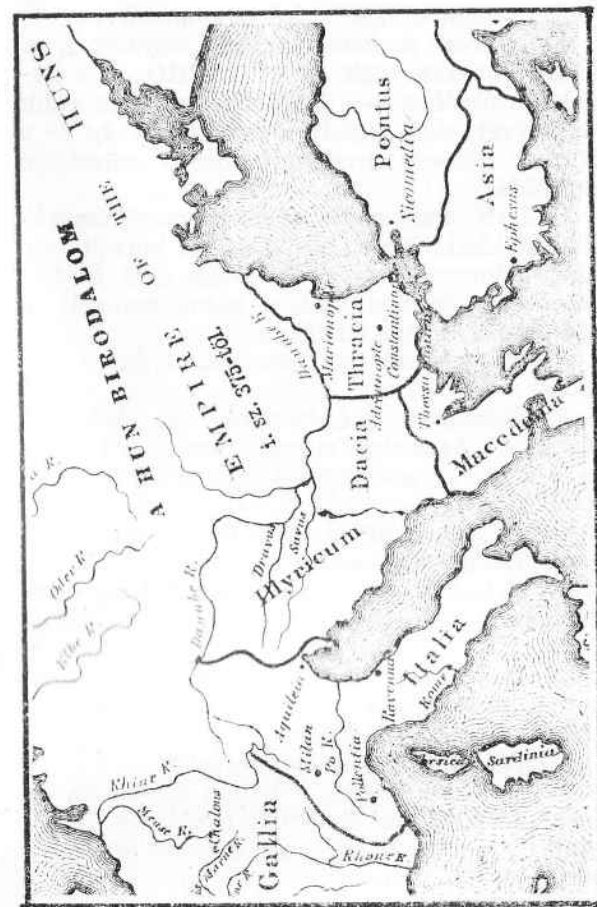
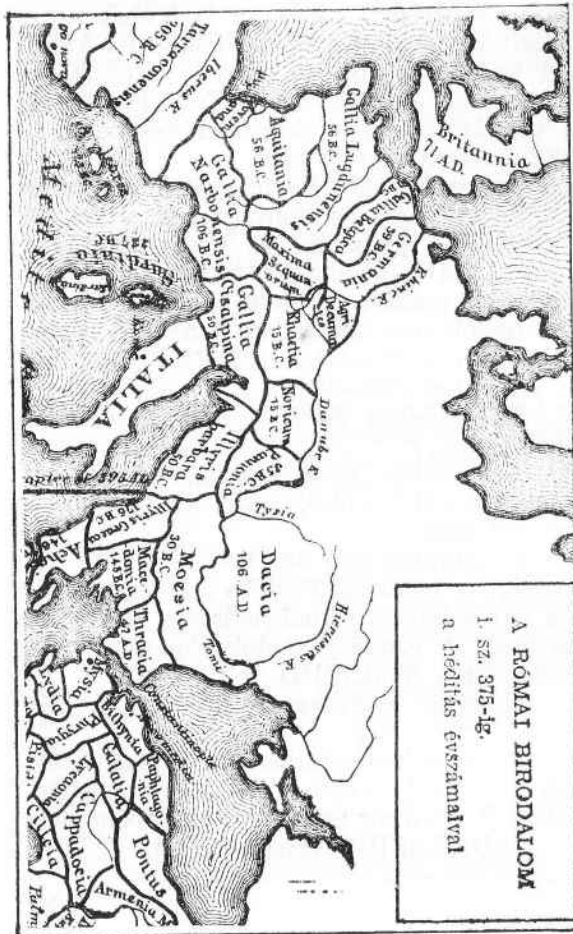
K.: *Békességben éltek a gótok ezeken a területeken...?*

F.: Nem éltek békességesen, mert vad, nomád törzsekből álltak össze, akik raboltak és pusztítottak.

Igy a vizigótok már 401-ben — Alarik vezetésével — betörték Itáliába és végigrabolták a városokat. A római hadsereg feltartóztatta őket. A római csapatok főparancsnoka generalissimo STILICHO volt.

K.: *Kiverték a rómaiak Itáliából a gótokat...?*

F.: Nehezen boldogultak velük, mert a 405. évben az északi ostro-gótok is támadásba kezdtek és betörték Észak-Itáliába — az említett RADAGASIUS vezetése alatt.

K.: Hogyan védekeztek a rómaiak...?

F.: Ebben a kétségbeesett helyzetben a római főparancsnok — STILICHO — a hunok királyához — ULDIN-hoz — fordult segítségért és így jött létre Hunország és a Nyugat-Római Birodalom közötti szövetségi szerződés.

ULDIN nagyszerű seregei megtámadták RADAGASIUS csapatait. A jól bevált hun harcmodor szerint körbezárták őket és teljesen megsemmisítették a gótok seregeit, a 406. évnek április havában.

K.: Mit tettek e győzelem után a rómaiak...?

F.: Rómában megépítették a Győzelem Kapuját (Arco de Triumph), melyre ráírták azt, hogy: „a gót nemzet örökre elpusztította.”

K.: A hunok tehát teljesítették azt, amit a szövetségben fogadtak...?

F.: A hunok arról voltak híresek, hogy mindig betartották adott szavukat. Ez különösen áll ULDIN hun-királyra, aki megtartotta a kötött szerződését a Kelet-Római Birodalommal is — éppen a STILICHO-val való szerződés kötés előtti időben.

K.: Mi történt e szerződés előtt...?

F.: A Kr.u.-i 404. évben a Balkánon és főleg Thrákiában történtek lázadások és kiújult egy vallásháború az „eretnek”-nek nevezett keleti keresztények és az „ortodox-

hitű” — római vallású, judai-keresztények között. Ezt a vallásháborút az akkori alexandriai patriárka — THEOPHILUS (384-412) — és CHRYSOSTOM János vetélkedése okozta. A két hívő sereg között a véres küzdelem már a 403. év őszén megkezdődött és egyre nagyobb méreteket öltött. Legvéresebb volt a 404. évben.

Arcadius — kelet-római császár — fordult a hunok királyához megint és igen magas összegű adófizetést ajánlott fel Uldin hun királynak annak fejében, hogy a Thrákiában garázdálkodó gótok ellen őt segítse.

K.: Le van írva valahol ez a küzdelem...?

F.: Pontosan beszámol mindenről az egyháztörténelemben igen ismert CODEX THEODOSIANUS. (XVI. 4, 6.)

K.: Mit tett a hunok királya — ULDIN...?

F.: A 404. év őszén hatalmas sereggel jelent meg Thrákiában, 404-405 évek telén rendet teremtett és védelmet adott a keleti-keresztény hitet követő népnek. Az egyháztörténelem a thrákiai „első hun invázió”-nak nevezi ULDIN király ezen hadműveletét, de inkább politikai színezetűnek ismerteti ezt a hun „villámháborút”, mely kiverte a gótokat Thráciából és megszabadította a görögöket a műveletlen, barbár gót hordától.

K.: Tehát ULDIN 405. év tavaszán jött vissza seregeivel a Balkánról és ugyanabban az évben még a Nyugat-Római csapatok segít-

ségére is ment...?

F.: Igen, ugyanebben az évben verte szét Radagásius gótjait, akik Itáliába törtek. Tehát a Balkánról visszatérve, azonnal Itáliába ment a hun sereg — Stilicho — római generális — megsegítésére, beváltva a szövetségben adott szavát ULDIN — hun királynak.

K.: *Hogyan lehetséges az, hogy ULDIN — a hunok királya — mind a két római császársággal, a keletivel is és a nyugatival is szövetséget kötött...?*

F.: A Kelet-Római birodalommal akkor kötöttek szövetséget, amikor az elszakadt Rómától, vagyis Kr.u. 395-ben. E szövetség értelmében szállták meg a hunok a Kelet-Római Birodalom nyugat-felé eső határait — Anatóliától Mezopotámiáig. A Nyugat-Római Birodalom megsegítésének az volt a feltétele, hogy elfoglalták az északi gótok által megszállt területeket. Vagyis a VALERIA és FELSŐ-PANNONIA nevű, volt római tartományokat. Így Hunország nyugati határát kiterjesztette a mai Bajorországig.

(Itt tudni kell azt, hogy a hun-szövetség feltétele hatalmas évi adó fizetése volt, amit a keleti — és nyugat-római császárság pontosan fizetett hosszú éveken át — aranyban — a hun királynak. Ezt a hun király éppen azért kötötte ki, mert a hunok mindig segítettek hatalmas sereggel a szerződő felet, de sohasem kértek tőlük katonai segítséget. Így

a szövetségben mindig a hunok adták a vért és a rómaiak az aranyat.)

K.: *A gótok tényleg elpusztultak — úgy, amint a rómaiak azt a diadal-ívjükre felírták...?*

F.: Ez a felirat csak a rómaiak remény-ségének kifejezője volt, mert a gótok Kr.u. 408. évben betörték a római birodalomba délen is és északon is ALARIK gót törzsfőnök vezetése alatt. A 410. évben elfoglalják Rómát és a gyönyörű város nagy részét lerombolják, valóban vad hordaként és embertelen kegyetlenséggel ölik a rómaiakat. A rómaiak megint a hunokhoz fordulnak segítségért.

K.: *Segítettek-e megint a hunok...?*

F.: Amikor a rómaiak szövetséget kötöttek ULDIN hun királlyal és a szövetség fejében tekintélyes évi adó fizetését ajánlották — AETIUS római herceget a hun királyi udvarba küldték kezcsként.

Aetius megtanulta a hunok nyelvét. Megismerte haremódorukat és fegyvereiket és — velük együtt élve — igen megszerette őket. A hunok is szerették Aetiust és támogatták is, annyira, hogy tekintélyes hun sereggel látták el, amikor a 409. évben az északról Itália felé támadó gótok ellen indult.

K.: *Miért nem tudtak a rómaiak egyedül ellent állni a gótok támadásának...?*

F.: A legnagyobb hatalmú római hadvezér — STILICHO — aki a gótok ellen szövetségre

lépett a hunokkal, áruló lett és Alarik gót törzsfőnökkel állt össze. Így a rómaiak ereje szétforgácsolódott. Hadseregüket újra kellett szervezni és csak akkor tudtak valamiképpen megerősödni, amikor Stilichót elfogták és kivégezték. A legnagyobb bajuk azonban az volt, hogy a Kelet-Római Császársággal is hóborús viszonyban voltak. Így a Római uralmak testvérháborúja is gyengítette erejüket.

K.: Melyik félt segítették a hunok...?

F.: A hunok legnagyobb ellenségei a gótok voltak és így Actiust segítették, mert őt ismerték.

K.: Hogyan alakul ebben az időben a hunok története...?

F.: ULDIN hun király meghalt Kr.u. 410. évben. Utána a három fia — triumvirátusban — uralkodott. OKTÁR és RUGA a Kárpátmedencei központból az európai hadszíntéren, MUNDZUK pedig Ázsiában volt a vezető.

Mundzuknak volt fia ATILLA, aki a 406. évben született.

ULDIN halála után a Hun Birodalmat átszervezte a triumvirátus és Aetius megsegítésén kívül a rómaiak dolgába nem avatkoztak bele.

K.: Sikeriült-e Aetiusnak a gótok ellen sikeresen küzdeni a neki adott hun sereg segítségével...?

F.: A nyugati írók éppen azért nem sokat írnak Aetius hadjáratairól, mert azt a hunok segítségével végezte. A gótok visszahúzódása azonban mutatja győzelmes eredményeit, mert Alarik gót törzsfőnök elesett az egyik csatában a 410. évben. A gótok kirabolják dél és nyugat Itáliát és a 411. évben észak felé húzódnak. Törzsfőnökük Alarik fia — Athaulf — lett, aki törzseit a mai Franciaország területére viszi és innen átkeltek a Pireneusokon és a 414-15. években a mai Spanyolországba érkeztek. Aetius visszatér a Hun Király udvarába és a történetírók úgy mondják, hogy a Kr.u. 415. évben a Hun királynál van.

K.: Ki volt ebben az időben a kelet-római császár...?

F.: II. Theodosius (408-450), aki a nyugat-római területeken is akart uralkodni — annak ellenére, hogy ott a névleges császár III. Valentinian (425-455) volt. A történetírók felfejtették, hogy ATILLA, Mundzuk hun király fia 420-424 évek között a római császár Ravennai udvarában, majd Bizáncban volt királyi vendégként. Ott tanulta meg a latin és görög nyelvet is.

K.: Milyen események következtek a hunok történetében ekkor...?

F.: A perzsák erősen sanyargatták a Pártos Birodalomból ott maradt hun népeket és ezek ázsiai testvéreiktől kértek segítséget. Az

ázsiai hunok seregei — Mundzuk rendeletére — a 420. évben lerohanják Perzsiát és elfoglalják. A perzsák II. Theodosiustól kérnek segítséget, akivel szövetségi viszonyban voltak. Theodosius intézkedéseit azonban megelőzik a Kárpátmedencei Hun Birodalmi székhely uralkodói — OKTÁR és RUGA — akiknek csapatai a 422. évben megszállják egész Thrákiát és megteremtik a kapcsolatot a Perzsiát elfoglalt hun véreikkel.

Róma önállóságra és uralkodásra szokott arisztokráciájának azonban nem tetszett az, hogy II. Theodosius — a „keleti császár” — legyen az uralkodójuk.

A ravennai udvarban kikiáltják Rómának Konstantinápolytól való függetlenségét és egy magasrangú katonát választanak meg nyugat-római császárnak. Ennek nevét a történetírók csak „János”-nak mondják. A keleti császárság csapatai megtámadják Ravennát és megint testvérharc van a rómaiak között. Ez a „János császár” Aetiustól kér segítséget, aki meg is indul Ravennához, 60.000 hun harccsal. Azonban közben a keletrómai csapatok elfoglalták Ravennát és kivégezték „János császárt”. Miután a gótok a mai Franciaország területéről megint a római provinciák ellen indultak, Aetius ezzel a nagy hun sereggel a gótok ellen fordult. Visszaverte támadásukat, melyet Pannonia ellen intéztek és 427-ben tért vissza a hun sereggel Hunországba.

A nyugatrómai-hun szövetség fő ápolója Aetius, aki ismert a hun királyi udvarban.

430. évben meghal OKTÁR.

Utána testvére — RUGA — a hunok királya és a ravennai központú, nyugatrómai császárság „magister militum” címet ad neki. Erre a nyugatrómai birodalmi határozatra két okból volt szüksége a ravennai udvarnak:

egyrészt, hogy ne kelljen nekik írásban elismerni a *hun királyságot*, és

másrészt, hogy a hun- királynak fizetett hatalmas összegű szövetségi, évi adónak a fizetésére valamilyen törvényes jogcímük is legyen.

A ravennai udvar 433-ban elmozdítja állásából Aetiust, mint legfőbb, római katonai parancsnokot. Aetius Rugához menekül, aki hatalmas hun sereggel látja el és helyezi vissza római méltóságába.

Ugyanebben az évben — 433-ban — meghal Ruga is.

K.: Milyen viszony állt fenn ebben az időben a Hun királyság és a keletrómai, azaz Bizánc-i császárság között...?

F.: Nincs háború köztük, de a Hun Birodalom alsó-dunai határával szomszédos Bizánccal mindennaposak a határincidensek. A béke ára azonban Bizánc által a hun királynak fizetett évi rendes adó, amit Bizánc pontosan fizet.

„Szent Péter és Szent Pál leszállnak
az égből — gyilkoló kardokkal —
ATILLA ELLEN.”

ATILLA

A HUNOK NAGY KIRÁLYA

K.: Ki lett a hunok királya Ruga után...?

F.: ATILLA lép trónra — öccsével együtt — 434-ben. Atilla öccsének neve: BUDA.

K.: Hallottál-e már valamit Atilláról...?

F.: Mikor először hallottam a nevét, úgy mondták, hogy az „Isten ostora” volt és megmutatták nekem azt a gyönyörű festményt, amely Rafael munkája és az eredetije a Vatikánban van.

K.: Mit ábrázol ez a festmény...?

F.: Atillát hun seregével Róma előtt és I. Leó pápát, amint eléje járul békét kérni. A legérdekesebb ezen a képen az, hogy Leó pápa mögött, az égből, hatalmas pallosokkal a kezükben, Péter és Pál száll alá — Atilla ellen és úgy tanították nekem, hogy Atilla azért fordult vissza Rómától, mert megijedt az égből alászálló, kardforgató két szenttől.

Nagyon jó, hogy megmutatták nekem ezt a képet, mert ekkor határoztam el, hogy megismerem Atilla igaz történetét.

K.: Miért pontosan e kép látása vitt erre az elhatározásra...?

F.: Hiszek az Istenben és az ő mindenről gondoskodó Jóságában, de nem hiszem azt, hogy az ő égi birodalmában vannak karddal ölő szentek. Nem hiszem, hogy az égből rossz-ság jöhet. Így ez a kép is az emberi gonosz-ság terméke, mely azt akarja a nézőben megerősíteni, hogy a rómaiak főpapja égi védelem alatt áll és, aki ellene van, azt az égi szentek karddal megölik. Főképpen pedig azt a hiedelmet akarja beültetni a néző tudatába, hogy a hunok és Atilla Istentől elítéltettek, tehát megvetendők.

Miután ismerem a magyarok történetét és tudom, hogy honfoglaló ősünket is „pogány-nak” és „istentelennek” nevezték a nyugatiak — úgy gondoltam, hogy ez a megvetés tulajdonképpen „Atillai örökségünk”. Kutatni kezdtem tehát Atilla és a hunok igaz történetét.

K.: Ruga halála után lett Atilla a hunok királya. Mit tudsz Atilla uralkodásáról...?

F.: Atilla nagyságát csak akkor tudjuk igazán értékelni, ha megismerjük a keleti és nyugati római birodalmaknak azon történet-seit, amelyek az ő uralmának idejét megelő-zték.

K.: Milyenek voltak ezek a történelmi je-lenségek...?

F.: Már említettem Aetius-t, aki a Raven-

nai udvar intrikái elől Rugához menekült. Ennek a menekülésnek az okán kell kezdeni az események ismertetését.

K.: Mi volt e menekülés oka...?

F.: Már említettem, hogy Aetius 60.000 hun harccsal segítségére ment a ravennai udvart megtisztító és a keleti császárság ál-tal „trónbitorlónak” minősített János csá-szárnak. Tudni kell azt is, hogy miért ment Aetius egy „trónbitorló” segítségére?

K.: Hát miért is...?

F.: Aetius híven szolgálta a római érdekeket. Anyja római volt, de apja Pannóniában született, aki elvette egy római patricius csalá-d lányát. Aetius apjáról írják, hogy vagy hun, vagy gót származású volt, de a római légiók magasrangú tábornoka lett (maestro de milicia) és „Afrika grófja” rangot viselt. Galliában esett el és Aetius örökölte apja magas rangját is. Mind a ketten híven szolgál-ták a római birodalom érdekeit és Aetius azért támogatta a „trónbitorló János csá-szárt”, mert az meg akarta szüntetni a két-felé esett birodalom két lezúllott császári ud-varát és egyesíteni akarta a birodalmat.

Miután János trónbitorlót megölte az ud-var intrika Aetius beérkezése előtt — Aetius — a hun sereggel Galliába megy rendet te-remtetni és visszatér Ruga udvarába. Innen — mint galliai győző megjelenik a ravennai udvarban, de ott nyíltan árulónak kezelik és

nem adnak neki kellő tiszteletet.

K.: Ki volt itt — a nyugat-római császár...?

F.: III. Valentian volt, de ennek anyja — Placidia — kormányozta a birodalmat az ő hűséges intrikusaival, akik összejátszottak a kelet-római császárság fővárosában — Konstantinápolyban — székelő keleti udvar züllött udvaroncaival és eunuchjaival. Szét akarták bomlasztani a Hun Birodalmat.

K.: Hogyan akarták ezt végrehajtani...?

F.: Ismerni kell a hunok társadalmi rendszerét. Ugyanis a törzsekből álló hun-nép mindegyik törzsének, nagycsaládjának meg volt a maga uralkodója, vezetője, aki elismerte a központi királyság felsőbbségét, de a központi vezetés és szervezet tiszteletben tartása és engedelmes szolgálata mellett — teljes önállóságot élvezett. Tehát szabadon kereskedhetett terményeivel és értékeivel — teljesen függetlenül a központi hatalomtól.

Ezt a különleges és a rómaiaknál ismeretlen társadalmi helyzetet akarták a bizánciak arra felhasználni, hogy a hozzájuk közeleső hun törzseket fellátsák a központi hatalom ellen. Gazdag ajándékokkal halmozták el a kiszemelt hun törzsek vezetőit. Szövetségre hívták őket és bizony voltak olyanok, akik titokban megállapodtak a bizánciakkal. De a keletiek ezt a bomlasztó munkát a ravennai udvar teljes jóváhagyása mellett végezték és így

a nyugat-római császárság is résztvevője, cinkosa és a fizetésben is osztozó társa volt a bizánci maffiának.

Mikor Ruga visszahelyezi Aetiust katonai méltóságába és a ravennai udvar kénytelen volt legfőbb katonai parancsnokká kinevezni Aetiust — Aetius leleplezi Ruga előtt ezt az egész összeesküvést a hun központi hatalom ellen és így Ruga tudomására kerülnek azok a hun törzsek is, akik így a rómaiak oldalára szegődtek.

K.: Miért leplezte le Aetius ezt a hunok ellen irányuló, közös római összeesküvést...?

F.: Aetius a hunok udvarában nevelkedett és nemes származású volt. Valószínűleg apja hun vére is erős volt benne egyrészt, de másrészt tisztán látta a római birodalom helyzetét. Tudta azt, hogy — ha ebben a válságos pillanatban a hunok megtámadják a római birodalmakat — az menthetetlenül elpusztul.

K.: Miért volt Róma válságos pillanatban...?

F.: A Kelet-Római Birodalom körül volt véve ellenséges népekkel, akik nagyjából hunok voltak.

A Nyugat-Római-Birodalom elnyomott népeinek mindegyike pedig forradalomra készült. A burgundiak szervezkedtek az ellenálásra, a bretonok kikiáltották függetlenségüket, a vizigótok ugyanígy tettek, az ibériai félsziget lakóit az u. n. „suevok” szervezték a

rómaiak ellen, Galliában nyílt forradalom volt. Aetius tehát — leleplezve a hunok elleni összeesküvést — azonnal és gyorsfutár útján azt tanácsolta Theodosius bizánci császárnak, hogy kezdje meg a béke-tárgyalásokat a háborúra készülő hun királlyal.

Theodosius engedelmeskedett is és azonnal kinevezte béke-követeinek Plinthast és Epigeniót, akik azonnal útra keltek a hun királyi udvar felé.

Ugyanekkor pedig Aetius biztosította hűségéről Rugát, a hunok királyát, akinek bizalmát megnyerte az összeesküvés leleplezésével és így biztos volt afelől, hogy a hunok nem fognak támadni a nyugat-római birodalom ellen.

K.: Hogyan sikerült a békekövetek útja...?

F.: A bizánci békekövetek útra keltek lóháton a hun király udvara felé. A Duna mentén haladtak felfelé és valószínűleg a mai esztergomi Duna-kanyar utáni Pilisi területekre igyekeztek.

K.: Elértek-e oda...?

F.: Nem kellett nekik odáig menni, mert útközben már a hun határőrség vette kíséretébe őket és közölte velük, hogy: „a hunok királya MARGUS-ban székel jelenleg és oda kell menniök.”

K.: Hol van ez a helység — MARGUS...?

F.: A mai Belgrád közelében lévő Dubrovica helyén volt.

K.: Miért ment oda a hunok királya...?

F.: Azért, hogy elfoglalja a Száva és a Dráva között fekvő és akkoriban „Alsó Pannoniának”, vagy „PANNONIA SEGUNDA”-nak nevezett római területet — az Aetiussal között megállapodás szerint.

K.: Felkeresték-e itt a bizánci békekövetek a hunok királyát...?

F.: Felkeresték, illetőleg lóháton odaértek. A király szintén lóháton ülve fogadta őket és igen nagy volt a bizánci békekövetek csodálkozása e fogadásnál.

K.: Azon csodálkoztak, hogy a hun király loron ülve fogadta őket...?

F.: Azon is, de ez a kevesebbik csodálkozásuk volt. A meglepődésük és nem várt dolog küldetésükben az volt, hogy nem Rugával találták szemben magukat. Ugyanis Ruga — röviddel azelőtt — meghalt és a bizánci követek előtt ott jelent meg, lóháton, harcosként a hunok nagy királya: Atilla.

K.: Hogyan viselkedtek a békekövetek...?

F.: Rögtön hangoztatni kezdték azt, hogy milyen gazdag és szép ajándékokat hoztak, de Atilla egy kézlegyintéssel elnémította őket és nem engedte meg, hogy lovaikról leszálljanak, hanem félreérthetetlen latin nyelven közölte velük feltételeit a következőképpen: (ezt a szöveget a PANIUMI PRISCUS: „Excerpta de legationibus Romanorum ad gentes” munkájából veszem át. Kiadója C.

de Boor and Boissevain 1910.)

„Rajtatok múlik, hogy háborút, vagy békét akartok.

Én háborúra indultam, de a békét megkaphatjátok feltételeim teljesítésével, melyek a következők:

1.) Mától kezdve nem adtok több segítséget sem a fellázadt hun törzseknek, sem a hunok ellenségeinek.

2.) Azonnal kiadtok minden hun lázadót és szökevényt, aki római területen van.

3.) Ugyanígy kiadtok minden római hadifoglyot, aki a lázadókkal hazatért, vagy megváltjátok őket fejkenként 8 arany solidus fizetésével.

4.) Császárotok írásban és esküvel kötelezi magát, hogy többet nem ad semmiféle segítséget a Hun Birodalom ellenségeinek.

5.) Elismeritek, hogy minden hun egyenjogú a rómaival.

6.) Császárotok eddig 25.200 arany solidus adót fizetett évente a hun királynak.

Mától kezdve ennek dupláját, vagyis 50.400 solidust fizettek évente.”

K.: *Hogyan reagáltak e feltételekre a bizánci követek...?*

F.: Plinthus azzal felelt, hogy új utasításokat kell kérnie a császártól és kérdezte, hogy mikorra kell választ adniuk a feltételekre.

K.: *Mit felelt Atilla...?*

F.: Atilla csak annyit mondott: „a választ most, itt — előttem — azonnal meg kell adni...” ...és arra oly kemény volt, hogy a bizánci követek látták, hogy itt valóban arról kell határozni, hogy háború lesz-e vagy béke a hun királlyal. Még egy utolsó kísérletet tettek, hogy lealkudják a kétszeresére emelt adót, aztán — látva Atilla türelmetlenségét — elfogadták a feltételeket.

Atilla a nyeregben ülve fodította el lovát fölük és bocsátotta vissza a követeket Bizáncba.

K.: *Kötött Atilla a nyugat-római császársággal is valamilyen szerződést, vagy megállapodást...?*

F.: Igen. Megállapodott Aetiussal, hogy az elődei által elfoglalt régi római provinciák — Pannonia és Valeria — véglegesen a Hun Birodalomhoz tartoznak és a Hun Birodalom kiegészül Alsó-Pannoniával és NORICUM RIPENSE nevű — volt római provinciával. (Forrásadatom: E. Demougeot: De l'unité et la division de l'Empire romain. Paris, 1951, 381. old.)

Hogy Ruga halála után Atilla ily határozott erővel és teljesen kész haditervvvel indította el Hunország új politikáját, az arra enged következtetni, hogy nagybátyja — Ruga mellett már be volt avatva az államügyekbe és konkrét adatunk van arra, hogy Ruga alatt Atilla szervezte meg és indította be a Duna

hajózásának hun-monopóliumát és az akkor PONTUS-nak nevezett — mai Fekete Tenger-i kikötők, tárházak és gabonátárolók építését is ő intézte. Ez a monopólium nagyon fontos volt, mert a Dunai népekhez — Noricumtól — Pontusig — a hun hajók szállítottak mindent és Bizáncnak is fizetnie kellett ezért.

K.: Hogyan indította el Atilla Hunország új politikáját...?

F.: Tisztában volt a nyugat-római birodalom nehéz helyzetével és Alsó-Pannónia, valamint Noricum Ripense elfoglalására szóló római engedékenységgel, megerősítette benne azt a tudatot, hogy Aetiusnak sok időre és nagy hadseregre van szüksége ahhoz, hogy a nyugat-római birodalom lázongó népeit újra Róma igájába kényszerítse és Galliától Afrikáig érvényesítse újra a római hegemoniát. Eppen ezért, az államügyek vezetését testvérére — Budára — bízta és ő maga, nagy hun sereggel beszervezte Alsó Pannoniát a Hun Birodalomba, Bizánccal megkötötte a MARGUS-i szerződést és bevárta, míg a rómaiak átadják mindazokat a hunokat, akiket ő „szökevényeknek” és „árulóknak” nevezett.

A nyugati történészek úgy írják, hogy Aetiust igen érintette a Margus-i szerződés pontja, mert Atilla minden hun visszaszolgáltatását követelte, azokét is, akik — mint zsoldosok — valamelyik római birodalom

katonájaként szolgáltak. Atilla megtiltotta minden hunnak, hogy egy idegen hatalom szolgálatában álljon. Ebből látta Aetius, hogy Atilla valóságos terve az összes hunok egyesítése.

K.: Miért aggasztotta Aetiust a hunok visszaszolgáltatása...?

F.: Azért, mert a hunok képezték a római hadsereg gerincét és vitézségükkel példát adtak és sarkalták a harcra a római provinciákból toborzott hadsereg katonáit. Így a rómaiak hadseregének ütőképessége igen megcsökkent, viszont Atilla a visszatérőket seregébe szervezte, csak a két királyi vérű „árulónak” — Mamás-nak és Ata-kán-nak — nem kegyelmezett. Kivégeztette őket azért, mert mint hun királyi ivadékok a bizánci császár kiszolgálói lettek.

K.: A történelmi eseményekből kikövetkeztethető-e az, hogy Atilla Hunországa milyen belpolitikát követett...?

F.: Már Atillának az a rendelkezése és akarata, hogy hunok idegen hadseregben nem szolgálhatnak, arra enged következtetni, hogy Atilla nem egy „törzsrendszerbe gyöngített” birodalmat, hanem a hunok homogén és fegyelmezett hatalmát akarta létrehozni.

Nagyon jól tudta azt, hogy a hunokat — a kínai faltól csaknem a Rajnáig történő szétterebélyesedésükben a közös népi hagyománykincs, az azonos nyelv és azonos etnikai

alkat köti össze. Felfedezte ennek hatalmas értékét és azt is meglátta, hogy ez Európa és Ázsia többi népeinél nincs meg.

A történelmi pillanat is itt volt, mert Bizáncból nem kellett félnie, hiszen az udvar korrupciója teljesen legyengítette azt és a Margus-i szerződés biztos alapjai erről az oldalról minden veszélyt kizártak. A másik oldalon pedig Aetius nyugat-római birodalmának újraszervezési problémái között számba sem jöhetett egy hun ellenes római akció.

Népét is megnyugtatta azzal, hogy bátyjának — Budának — átadta a Dunamedencei királyságot, hiszen a hun törvény szerint az idősebbet illette a trón.

Itt volt az alkalom a hun nép egyesítésére.

Elindult tehát Atilla kelet felé — a hun néprészek uralkodóihoz — de nem egyedül, hanem egy hatalmas sereggel.

K.: A rómaiak tétlenül nézték Atilla hadmozdulatait...?

F.: Nem tudtak semmit tenni ellene nyíltan. Így titokban és ügyes intrikával igyekeztek megelőzni Atilla politikai tevékenységét az eddig velük barátságban élő hun fejedelmek udvarában.

A nyugati történelemírás úgy rögzíti, hogy ezeknek a titkos akcióknak az irányítója — Róma részéről — maga Aetius volt, aki — mint írják — úgy akarta szétválasztani a hunokat egymástól, hogy elsősorban Atilla

egyetlen még élő nagybátyjában szándékozott uralmi feltékenységet kelteni annak hangoztatásával, hogy a hun törvény szerint nem Atillát, és nem Budát illeti Ruga trónjának öröklése, hanem a legidősebb élő hun királyfit, aki senki más, mint ABARS (görögül Acbarso) — Atilla nagybátyja.

K.: Hogyan volt Abars Atilla nagybátyja...? Milyen rokoni szálak fűzték őket egybe...?

F.: Itt tudni kell előbb a hun társadalom azon szokását és törvényét, hogy — mialatt a népnél az cgynejuség volt törvényes — a nép megkövetelte az uralkodójától, hogy több feleséget tartson, hogy a királyi karizma folytatódjon minél több fiú utódban.

Igy volt ULDIN hun királynak három felesége.

Az első feleségtől volt „három” királyfi utód OKTAR, RUGA és MUNDZUK, akinek fiai voltak BUDA és ATILLA.

A második feleségtől lett: ABARS (aki így Atilla mostoha nagybátyja.)

A harmadik feleségtől születtek az előbb említett és „árulóként” kivégzett MAMÁS ATAKAN, akik így szintén Atilla mostoha nagybátyjai voltak, de valóban szégyent hoztak a hun királyi házra azzal, hogy udvaroncok mentek el — mint a nyugati történészek írják — Theodosius császár által nekik juttatott fizetésért — a bizánci udvarba.

ABARS volt a kaukázusi hunok uralkodója és a sebesen beérkező római hírvivők annyira felmérgesítették a már nem fiatal hun királyt, hogy hivatalos proklamációval kihirdette országa függetlenségét és autonómiáját.

K.: A bizánci udvar nem működött közre az ázsiai hunoknak Atilla ellen való lázításában...?

F.: De igen. Theodosius császár ügynökei gazdag ajándékokkal keresték fel az AKAZIR hunok fejedelmét, a Don melletti nagy és erős országukban. Ez a hun törzs közismert volt a bátorságáról és erejéről. Itt tudni kell, hogy a délre eső hunok magukat FEHÉR-HUNOK-nak és az északra esők magukat FEKETE-HUNOKNAK nevezték. Ezekben az elnevezésekben a FEHÉR szín DÉL jelölője, a FEKETE pedig ÉSZAKÉ. (tehát nem a bőr-színét akarják jelölni így.)
AZ AKAZIR törzs a Fekete hunokhoz tartozott.

A bizánci udvarnak nagyon fontos volt az AKAZIR-ok megnyerése és Atilla ellen való hangolása. Ezért küldött a bizánci császár gazdag aranykincseket és értékes ajándékokat követjeivel az akazirok fejedelmeinek. Ezek a követek azonban nem ismerték sem a hun fejedelmi udvar szokásait, sem a vezető elköltéségek rangsorát és így elkövették azt a nagy hibát, hogy a legöregebb tagját a fejedelmi családnak — KURIDAK-ot — kihagy-

ták az ajándékozásból.

KURIDAK igen megharagudott ezért és legbizalmasabb emberét Atillához küldte, jelentve neki, hogy Bizánc mit tervez ellene és kik azok, akik elfogadták a bizánci császár ajándékait.

Atilla felderítő és kém-szervezete megtudta ABARS cselekedeteit is és Aetius követeit is elfogta.

Kuridak jelentése csak kiegészítette azt az elhatározását, hogy sürgősen kell cselekednie. Meggyőződött arról is, hogy mindkét római birodalom neki halálos ellensége.

Hun írással írt királyi levélben értesíti ABARS-ot azon elhatározásáról, hogy meglátogatja őt és ezt gyors futárokkal küldi a kaukázusi hun fejedelemnek.

Alig érkezett meg a királyi levél, már Atilla is ott van seregével ABARS-nál. Az öreg hun fejedelem rokoni szeretettel fogadja unokaöccsét, aki minden fenntartás nélkül elmondja tervét a Hun Nagy Nemzetség egyesítésére és nemzeti egységének megteremtésére. A nagy Uldin fia megérti Atilla szavát. Nem beszél már autonómiáról és függetlenségről, hanem hűségéről biztosítja Atillát, aki így felelt neki: „Biztosan tudtam, hogy Rád számíthatok, hisz egy a vérünk.” Megszerezve így a kaukázusi hun testvérek szövetségét, tovább indult Atilla az akazirok felé.

K.: Csak a Don mentén laktak az akazi-

rok...?

F.: Léven a legszámosabb hun törzs — a Káspi Tengertől a Don és Volga mentén lakoztak, egy igen hatalmas területen és nagyon sokan voltak.

K.: *Milyen viszonyban voltak ezek az akazir-hunok Bizánccal...?*

F.: Bizánc mindig segítségül hívta őket és busásan megfizette ezt a segítséget. Voltak olyan akazir-hun előkelőségek, akik bizánci titulust viseltek és állandó fizetést vettek fel a bizánci udvartól.

K.: *Tudta ezt Atilla...?*

F.: Igen tudta és azt is biztosan tudta, hogy a hunok hűségesek adott szavukhoz. Tehát számított azzal, hogy mindazok, akik Bizánc zsoldjában állanak és elkötelezték magukat — adott szavukkal — a bizánci császárnak — ellene jönnek fegyverrel. Nem is számított tehát arra, hogy jó szóval meggyőzze őket. Meg volt győződve arról, hogy csak az erősebb előtt hajolnak meg.

K.: *Olyan nagy hadsereggel ment Atilla keletre, hogy a hatalmas akazirok ellen — saját hazájukban — támadni tudott...?*

F.: Atilla lovasai pótlást és kiegészítést kaptak ABARS nagybátyjától, aki szövetségét rögtön úgy bizonyította be, hogy sereggel segítette unokaöccsét.

K.: *Hogyan fogadták az akazirok Atillát...?*

F.: Két részre szakadtak, amikor hirt

vettek Atilla közeledéséről. Egyik részük — a Bizánci elkötelezettek — fegyvert fogtak és a csatára készülődtek.

De ez volt a kisebbik rész. A jelentősebbek Kuridakhoz csatlakoztak, aki — félve azok bosszujától, akiket Atilla előtt leleplezett — a hegyek közé menekült a hozzá csatlakozó hun harcosokkal együtt.

Atilla könnyű szerrel legyőzte az ellene lázadó akazirokat. Kivégeztette a vezéreket, de megbocsátott az alattvalóknak és utána Kuridakot hívatta, hogy legyen szövetségese.

Kuridak így felelt: — (a hun legenda szerint)

„az én öreg szemeim már nem bírnak a napba nézni és a győzedelmes nagy hun király szemébe sem.”

Atilla válasza az volt: „maradj békében ott, ahol vagy”... és meggyőzte okos beszéddel hun testvéreit. Azok is csatlakoztak hozzá és hazatérve — királyukká tette legidősebb fiát — ELLÁK-ot, aki akkor kb. 18 éves lehetett.

K.: *Van valami adat arra, hogy mit jelent ABARS és AKAZIR...?*

F.: „BARS” az ó-török nyelvben „párducot” jelent. Tehát A-BARS... „a párduc”.

Az „akazir” népvét a nyugati történészek „a-kazár”-nak olvassák és a kazár birodalmat az „a-kazir hunok” alapításának vélik.

K.: *Mennyi ideig tartott Atilla keleti had-*

járata...?

F.: Kr.u. 434-ben, vagy 435-ben kötötte meg a „margus-i szerződést” Bizánccal és utána keletre ment a hun királyokhoz. Miután a legerősebb akazirok is szövetségesei lettek és az öreg KURIDAK gyakorolta a hatalmat ott és Atilla biztos volt már abban, hogy az összes hun törzsek csatlakoztak a Hun Birodalomhoz, északnak fordult és az „ostrogótokat” közelítette meg. Az volt az elhatározott szándéka, hogy ezeket szövetségeséivé teszi. Így közelített tehát hozzájuk és nem csalódott, mert a valóban műveletlen és barbár ostrogótok örömmel csatlakoztak a Hun Birodalomhoz és vállalták a szövetséget.

Atilla kiváló hun vezetőket hagyott náluk, akik megszervezték a szerteszét csatangoló törzseket és a gót törzseket is közösségre fegyelmelték. Megtanították őket különböző mesterségekre, harceszközök készítésére és még a keleti — azaz a nestorianus — kereszténységet is felvették ezek a valóban pogány gótok a hun misszionáriusok segítségével.

Atillának ez a szervező útja kb. „hat évig tartott” és azért írja Nestor, volt Konstantinápolyi pátriárka (428-431 években) így:

„a szkíták népe hatalmas volt. (A szkíták alatt ő a hunokat érti.) Egy királyi birodalmat alapítottak, amelyik nagyon erős volt és túlszárnyalta hatalmával a rómaiak minden erőlködését. A 440. esztendő végén ezek a

barbárok (hunok) voltak az urak és a rómaiak a szolgák”. (megtalálható „Heracleides Bazaar”-ja c. munkában a 366. és 368. oldalakon. Driver and Hogdan, London 1925.)

Meg kell jegyeznünk még azt itt, hogy Nestor ex-patriárka ezt a száműzetésében írta, amikor is legnagyobb ellenségének — Cyril alexandriai püspöknek a befolyására. 436-ban egy egyiptomi oazisra száműzte őt a császár.

Hat évet mondtam a Hun Birodalom szervezésére és látjuk, hogy a nyugati írók állandóan „szkítának” írják a hunokat.

K.: *Miért teszik ezt a nyugati írók...?*

F.: Ázsia népei mind beletartoztak a Hun Birodalomba, melyet Atilla szervezet meg (kivéve a Kinaiakat.) Már mondtuk, hogy csak nyelvjárársbeli különbség volt beszédjük között és igen sok törzsbe tagozódtak, akiket az *azonos faji öntudat* tartott egybe. E népek áradatában azonban mindig megmaradt egy *vezető nép*, melyet a karizmatikus származástudat tartott egybe és a „tudást” apáról fiúra adták tovább. Ahogyan ma is mondjuk pl. Fő-város, Fő-rendező, Fő-bíró stb... úgy a Nagy Népség tengerében — „Fő-Nép”-nek nevezték a vezető és uralkodó törzset. Ezt a „fő-népet” írják a nyugati krónikások „KIRALYI SZKITA” néven. A NAGY NÉP nyelvén azonban a nevük: SZAK-A. (Sumirul „SZAK”... „fej, fő”. SZAK-A... „A Fő”... népre vonatkoztatva — „Fő-Nép”... azaz a

vezető, uralkodó törzs.

K.: *De hát akkor miért hívták őket mégis HUNNAK...?*

F.: „HUN”... a régi, ázsiai nyelvekben egyöntetűleg előforduló „gyakorlati szó”. Olyan „terminus technikus” feleség, mely még a Maya nyelvben is fellelhető és jelentése „ELSŐ, LEGKIVÁLÓBB”. A „SZAKA” uralkodó törzs által vezetett és irányított Birodalom népei a harcban mindenütt valóban a „legkiválóbbak és elsők” voltak és így maradt rajtuk a HUN-név.

K.: *Atilla tehát „hat” évig távol volt — szervező körúton — és a Hun Birodalom központjában BUDA volt a király...?*

F.: Ez a helyzet vehető ki a nyugati krónikások írásaiból, akik tulajdonképpen semmi konkrét adatot nem akarnak rögzíteni Atilla és a Hun Birodalom előnyére és csak mindenáron kisebbiteni akarják azt a valószínűséget, hogy a Kr.u.-i 441-447. évek között Atilla Hun Birodalmának vazallusa volt úgy a Nyugati, mint a Kelet-római császárság és Atilla a „római jog” alapján követelte magának az uralmat.

K.: *Milyen „római-jog” alapján...? Magyarázd meg ezt jobban.*

F.: A nyugat-római császár, III. Valentián, huga — HONORIA — levelet írt Atillának és abban — mint a császári udvar első dámája — feleségül ajánlkozott.

Atilla tisztességesen és keleti udvariassággal fogadta el az ajánlatot és feleségül vette a szép HONORIÁT, aki még szebb fiat szült Atillának — CSABA KIRÁLYFI személyében.

Ahogy megtörtént a fényes nász — Atilla — az asszony mellé, „a római-jog alapján” — követelte a római birodalom felét is és meg is szerezte.

K.: *A rómaiak túrték, hogy a hunok uralkodtak rajtuk...?*

F.: Atilla Hun Birodalma betartotta a szerződéseket és a rómaiak rendszeren fizették a rájuk kivetett évi, hatalmas aranyadót. A régi írásokból az vehető ki, hogy politikailag nyugalom állt be, csak a római vallás főpapjai türelmetlenkedtek, mert sehogyan sem tetszett nekik az, hogy a hunok által uralt keleti területeken a régi, Péter Apostol által alapított „keleti keresztény egyház” tanításait hirdették és a „római-Saul-Páli teológiát” nem ismerték el. Különösen az nem tetszett nekik, hogy a hunok — e keleti kereszténységük mellett — még megtartották és vallásos kegyelettel ápolták ősrégi hagyományaikat is.

K.: *Tettek-e valamit ezek a nyugati-vallású főpapok...?*

F.: Minden erejükkel ellenségeskedtek és pusztítottak is. Példának hozom fel a Margus-i püspök cselekedetét (megtalálható leírva: Hodgkin Th.: The Letters of Cassiodorus

(London 1886. 2. és 69. oldalakon), amikor is „*átkellve a folyón — kirabolta a hun királyi sírokat*”.

Ugyanebben az időben II. Theodosius, bizánci császár (480-450) rendeletére, a rómaiak egyszerre megtámadták a hunok Duna-i és tengeri kikötőit, tárházait, hajóit.

K.: Mit tett erre Atilla...?

F.: Nagyon sok történelmi forrás írja (a *Chronicon Paschale* is) azt, hogy „a hunok királyai — Atilla és Buda — nagyon sok harcossal megszállták Illyricum-ot és Thrákiát. A hunoknak egyik igen nagy rosszakarója, rossz-hírük keltője — Otto J. Maenchen-Helfen — így írja könyvében: („The World of the Huns. Univ. California Press (Berkeley, 1973. — a 113. oldalon):

„...a szkíták, akiket Hunoknak is hívtak, előzönlöttek Thrákiát. Emiatt Theodosius békét kötött Geiserik-el és visszahívta seregét Sziciliából. ASBAR fővezérsege alatt küldte csapatait Atilla ellen, aki már elfoglalta a thrákiai nagy városokat (felsorolja mind) sok foglyot ejtett és nagy szákmányra tett szert. A csaták alkalmával a római generalisok nagy veszteséget szenvedtek és Atilla a tengereket elérte — mind a kettőt — Pontust és Propontist (Fekete Tenger és Boszporusz) Calipolis és Sestusnál... A Chersoni csata után a rómaiak, Anatolius követsége útján, békét értek el a Hunokkal, melynek értelmé-

ben a szőkevényeket kiszolgáltatták a hunoknak, a rómaiak azonnal fizettek 6000 font aranyat és az évi adójuk nem 1000, hanem 2.100 font arany.”

K.: Tehát Atilla testvére — BUDA — is részt vett ebben a hadjáratban...?

F.: Igen, részt vett, mert ez 441-442. években történt és a források csaknem 90%-a úgy írja, hogy:

„a Hunok királyai — Buda és Atilla előzönlöttek nagy sereggel Illyricumot és Thrákiát.”

Mikor — azonban a tengerek elfoglalását írják le, már csak Atillát említik és pontosan erre az időre — tehát 442. évre teszik a nyugati források Buda halálát.

K.: Mit következtetsz ki ebből...?

F.: Azt a valóságot, hogy a hunok hőskirálya — Buda — itt, Illyricum és Thráki területén vívott véres csaták valamelyikében esett el, mert logikátlan, rosszakaratú és okatlan azt feltételezni, hogy a hunok e nagyon nehéz és háborús időszakában

éppen Atilla — akiről még a legnagyobb rosszakarói is azt jegyezték fel, hogy „igazságos és nagyon bátor” ember volt, megölette volna testvérét — éppen akkor — midőn legnagyobb szüksége volt megbízható, okos és vitéz vezetőkre.

Ezt csak a hálátlan utókor hazudta részére azért, hogy a keletiek által isteníttet Atilla

emlékét bepiszkolják.

K.: Tehát BUDA csatában esett el...?

F.: Minden bizonnyal és valószínűleg Atilla azokba a királysírokba temette el jó Testvérét, amit Margus püspöke kirabolt. Ugyanis, ha háborút indított ősei sírjának megszenteltségtelenítése miatt, úgy minden bizonnyal helyre is állíttatta azokat és az elrabolt kincseket visszahelyezte oda. Ha pedig Buda éppen e szentségtelenítés megtorlására indított harcban esett el, akkor Atilla biztosan oda temette el Testvérét. Ugyanis én is így tettem volna.

El kell fogadnunk tehát — a sok hazugság cáfolata és jogos megtorlásaképpen — ezt a történeti helyzetet, mert a trákiai háborúig Buda mindenütt említve van és emléke pontosan itt vész el. Egyetlen író, még a legnagyobb rosszakaratú és zsidó Jordanes, sem írta, hogy Buda a trákiai hadjáratból visszatért volna. *Ha pedig nem tért vissza, ott esett el...*

De — követte volna-e hagyománytisztelő, istenes és a hadifoglyokat kenyérrel ellátó és hazabocsátó, a vérszerződés szentségét tisztelő Hun Nép Atillát — ha testvérgyilkos lett volna...? Ha ő testvérét megölte volna — minden bizonnyal nem lett volna a hunok felmagasztalt, tisztelt és csaknem imádott nagy királya.

K.: Tehát akkor az is hazugság, amit a

mai magyar történészek állítanak, hogy Atilla saját — kezüleg dobta meggyilkolt testvérét a Dunába...?

F.: Természetes, hogy ezt a „nyugatról jött térités” hirdetői találták ki éppenúgy, miként Rafael festményén az égi szentek karddal támadnak Atillára. Hát — ha az „égi szentek” is ellene voltak, akkor természetes, hogy mindent rá lehet kenni nagyságának és kiváló személyiségének csorbitására.

Ugyanis — ezek a nyugati írók — rájöttek arra, hogy a Hun Birodalom egyesítését csak egy puritán, okos és minden vonalon példát adó NAGYKIRÁLY — ATILLA — éppen a saját, személyi, emberi értékei útján tudta „lovas-harcos” tiszteljen valakit, annak elsőlétrehozni. Mert — ahhoz, hogy a hun sorban jó lovasnak kellett lenni és jó harcosnak is. A hunokat nem lehetett „selyemágyból” harcra győzelemre vezetni, miképpen a római császárok igyekeztek seregeiket a csatába terelni. Atilla ott volt a csapatai élén, mint harcos és az udvarában, mint első politikus, akinek sehasem volt szüksége tolmácsra, mert minden nyelvet beszélt. Nyugatit is — keletit is.

A nyugati pompához szokott és hozzá érkező „követeket” pompával és fényes udvarral fogadta. Arany, ezüst tálakon tették eléük az ételt, italt, de ugyanakkor ő, maga — a HUNOK HATALMAS KIRÁLYA —

akinek a rómaiak „tíz év alatt 100.000 font aranyat fizettek a béke árért — fatányérból evett, fapohárból ivott.

A nyugatiak azért igyekeznek Atilla nagyságát kisebbiteni, őt kegyetlennek, barbárnak — sőt testvérgyilkosnak feltüntetni, mert még ma sem bírják elviselni azt a valóságot,

hogyan egyszer — a nyugati és keleti római birodalmak URA nem valamelyik római császár volt — a veszekedő és intrikus keleti és nyugati császárok közül — hanem a HUNOK NAGY KIRÁLYA — ATILLA.

K.: Chersoni csata után történt 442-ben a békekötés. Hogyan kerültek Atilla seregei Chersonba... hiszen az a Krimi félszigeten van...?

F.: Már említettem, hogy még Ruga királyságának idején, a hun királyfi — Atilla — szervezte meg a Duna hajózásának Hun monopóliumát. Ez nemcsak azt jelenti, hogy a hunoknak hatalmas hajóhaduk és szállító flottájuk volt, hanem azt is, hogy kikötővárosokat építettek. Atilla — amint a központi hatalmat kézbe vette és ő lett a király, testvérének — Budának adta ezt a feladatot addig, míg ő a hadjáratokkal volt elfoglalva. A rómaiak által fizetett hatalmas arany-adó nagy része bizony a kikötővárosok és hajóhad építésére lett fordítva és pontosan Cherson volt a legnagyobb hadikikötője és kereskedelmi városa a Hun Birodalomnak. A bizánciak-

nak is nagy hajóhaduk volt, hiszen a tengerhez voltak kötve és a Sziciliából visszatérő hajóhad támadta meg Chersont. A Hun hadihajók azonban éppenolyan nagyszerű stratégiával győzték le a római hajóhadat, amilyen-nel a hun lovasság a szárazföldön aratta győzelmeit.

Erről a tengeri háborúról a nyugati kútfők édes-keveset írnak s így csak valami „csoda” elképzelésére van utalva a történelmet kutató szakember akkor, amidőn a Fekete Tenger és a Boszporuszhoz „nyugatról” érkező Atilla seregei a Fekete Tenger „másik oldalán” lévő CHERSON-ban aratják végső győzelmüket a rómaiak felett.

De — ha végigolvassuk a legkisebb — erre vonatkozó nyugati megjegyzést is — az a kép alakul ki bennünk, hogy a Hun Birodalom Nagysága — Atilla királysága alatt — a tökéletes szárazföldi és tengeri erők megszervezésében és felfegyverzésében gyökerezett. Csakis így érthető meg az a történelmi valóság, amit Nestor írt s amit már ismertettem, de ismélelek:

„a Kr. u. 440-től a Hunok voltak az URAK és a rómaiak a szolgák.”

K.: Tudjuk-e pontosan e háborúk idejét és időtartamát...?

F.: Nagyon nehéz a pontos kronológiát kihozni a fennmaradt írásokból, melyek csaknem mindegyike „egyházi”, jobban mondvá

római-egyházi személyiség emlékezése. Így a trákiai inváziót egyesek 441-42. évekre, mások 443-45 dátummal jelölik. Aztán abból is kiindulnak, hogy Konstantinápoly védőfalait 447 január 27-én egy földrengés elpusztította ugyan, de hamar felépítették — írják — mert a hunok útban voltak a főváros felé és mire Atilla odaért seregeivel — ugyanebben az évben — már a falak megint fel voltak építve.

K.: Lehetségesnek tartod-e ezt...?

F.: Egy földrengés rombolását hónapok alatt felépíteni nem lehet és valószínűleg megintcsak azért helyezik ugyanabba az évbe a földrengést és Atilla teljes győzelmét a keletrómai birodalom felett, hogy ismét csorbítsák győzelmének értékét. Ugyanis azt mondják, hogy a „földrengés pusztítása miatt nem tudtak a római csapatok ellenállni a hunok támadásának.”

De teljesen mindegy az, hogy 445.-ben, vagy 447-ben történt ez a győzelem — fontos az, hogy BUDA már nincs említve és minden nyugati híradás elismeri azt, hogy Atilla személyében összpontosult a királyi, a hadvezéri és a legfőbb bírói hatalom a Hun Birodalomban.

BUDA HALÁLA tehát a Trákiai-Konstantinápolyi-Chersoni hadjárat alatt és annak trákiai fázisában történt.

Érdekes megjegyezni azt is, hogy Atilla

uralkodásában végrehajtott minden hun háborút Atilla személyes vezetése alatti hadjáratnak tartanak a nyugatiak.

K.: Hát már hadjárata is volt a hunoknak...?

F.: A római és nyugati írók csak azokkal a hadjáratokkal foglalkoznak, amelyek az ő területükön zajlottak le, de pl. meg sem említik azt a hadjáratot, amit a Hunok 441.-ben indítottak Perzsia ellen és a keleti kútfők „első perzsiai” hadjáratnak neveznek.

K.: Ezt is Atilla vezette...?

F.: Atilla vezérkara irányította, de ő személyesen nem volt ott, hanem az akazir és kaukázusi hun seregekkel végeztette.

K.: Mi volt az oka a perzsiai hadjárat elindításának...?

F.: A Pártos Birodalom bukása után vagyunk kb. 150 esztendővel és a „pártosnak” pevezett — de szintén hun nép — leszármazottai visszamaradtak az ősi területen, mely most perzsa fennhatóság alatt volt. Az Eufratestől keletre — a kis PERSI provincia kivételével — csaknem az Indusig hun eredetű nép szenvedte el — a nagyon sokszor kegyetlen — perzsa uralom még kegyetlenebb rendelkezéseit, melyek főleg vallási szempontból voltak elviselhetetlenek.

Ugyanis a Sasanida (perzsa) uralkodóház államvallássá tette a zoroastrianizmust. A pártosok birodalmában elkezdett Péter-i

keresztény egyház főpapját — MANI-t — Kr. u. 275-ben a perzsák kivégezik, miután előbb I. Shapur (241-272) — a babilóni zsidók konspirációjával — elpusztít 360 keresztény templomot és irtja a Péteri-Egyházba tartozókat. Ettől az időtől kezdve a Perzsiában lakó hun-vérű nép, mely a Közép-Ázsiában működő hun-püspökségektől várta a segítséget és azért nem tért át a zoroasteri hitre, mert a Péter-i — Jézushit „nemzeti vallása” volt — állandóan háborgatva volt a perzsáktól. A népességi helyzet ugyanis az ebben az időben, hogy a nagyobb számú és nem perzsa lakosság kénytelen volt elszorulni a kisebb-számú — de uralmon lévő — perzsa nép és államhatalom üldözéseit, mely a másik fajú és másik vallású nép pusztítására törekedett. (Hasonló helyzet volt ott, mint a 2. világháború után Erdélyben.)

A perzsiai hunvérűek úgy védekeztek elpusztításuk ellen, hogy nagycsaládokba és törzsi közösségekbe tömörültek, főpapjuk — MAZDEK IBN BAMDAD — után később (484-ben) „mazdekizmusnak” nevezik a perzsák ezt a vallást, pedig minden változás nélkül őrizte meg a tiszta és minden judaiságtól mentes Jézus-Hit doktrínáit.

K.: Ebben a „mazdekizmusban” — Jézusra vonatkozóan — van-e valami különbség, mely a római — és ma „Szent-Páli” — Jézus-alakra vonatkozik...?

F.: Hát hogyan lenne...? Hiszen a római-keresztények Szent Pálja teljesen a zsidó ritus szerint „áldozati bárányak” nevezi Jézust és azt hirdeti róla; „ő áldozta fel magát azért, hogy elvigye a világ bűneit, mely mindenkre — a szintén zsidó felfogás szerint — u.n. „eredendő bűn”-ből esedékes.”

A Péteri Egyház, amelynek alapítói Jézus Apostolai (Saul-Pál NEM apostol), akik soha lábakat római területre nem tették, hanem SZKITIÁBAN és a PÁRTUS BIRODALOMBAN tevékenykedtek, nem ismer el semmiféle „judai tanítást”. Így az „eredendő bűn” sem volt ismeretes náluk, hanemcsak a JÓ ISTEN és a SZŰZANYA. Azért imádkoztak így: „Mi Atyánk és Anyánk.”

Jézus keresztrefeszítését a világ „legnagyobb bűncselekményének” tanították és senkit nem áldoztak fel, hanem azt hirdették, hogy:

„Mesterük és tanítójuk — a názáreti Jézus legyőzte a halált és a világ gonoszságát.”

K.: Van-e valami keleti kútfő, mely ezt tárgyalja...?

F.: Minden le van írva a „MARI ANU NAPLÓJA” című könyvben, melyet e vallás főpapja — MARI ANU — Kr. u. 550-ben írt. Nagyon fontos ez a napló az „avarok” történetére vonatkozóan, mert MARI ANU éppen az avarokhoz vezető útját írja le. (Forrás: W. B. HENNING: Mittelalterliche Iranica.)

K.: Tehát Atilla idejében Perzsia ellen vezetett hun-háború az elnyomott hunok segítségének érdekében történt...?

F.: Minden bizonnyal így volt, hiszen a nyugati források is elismerik, hogy „Atilla udvarában nagy követjárás volt Sogdia, Baktria és Chorezm területéről.”

K.: Van-e valami adat arra vonatkozóan, hogy Atilla személyesen részt vett volna ezekben a Perzsia-i hadjáratokban...?

F.: Nincsen... és — mint mondtam — Atilla nagyszerű államszervezetében minden helyen ott volt az ő felelős HUN vezető-embere, aki pontosan intézte a kötelességét. Ha azt tételezzük fel, hogy a római birodalom Afrikától — Britanniáig és a palesztinai partig viselt hadat és hódított úgy, hogy a császáraik otthon ültek — a faji, népi, nemzeti és azonos vallással (nestorianizmusnak nevezett Jézushit, melyet a Pártos Birodalomban „manicheanizmusnak”, majd később perzsa elnyomás alatt „mazdekizmusnak” ismernek a kutatók) rendelkező és öntudatos Nagy Hun Nemzetről — Atilla királysága alatt — legalább annyit kell elismernünk, mint a rómaiaknak adunk. De ennél sokkal többet is, hiszen — ha megnézzük a Hun Birodalom határait Európától — Ázsiáig, láthatjuk, hogy pontosan olyan területeket kerít be, ahol a gabona-termelés, növény-, szőlőtermelés és állattenyésztés geofizikailag a legjobb lehetőségeket

nyújt. Tegyük ezen adat mellé még a Duna melléki, Fekete tengeri, Boszporuszi, Maeotiai, Krími kikötővárosokat, a hatalmas hun hajóhadat, akkor láthatjuk, hogy a Hun Birodalom — száz évnél valamivel rövidebb — fennállása és eurázsiai hegemoniája egész Európát élelmezte. Erről persze megfelelően csaknem 100 évvel utánuk íródott „nyugati források” — mint a zsidó JORDANES, aki a Kr. u. 551-ben írt „Gótok Története” c. munkájában — a gótofil és hunellenes adataival, tudatosan pusztítja el a Hun Birodalomból nyugatra áradó építő, védelmező és gondoskodó politika minden emlékét.

Ezekben az írásokban pl. Atilla úgy szerepel, mint „akinek sem elődje — sem utódja nincs”... és amellett még „testvérgyilkos” is. Így aztán könnyű volt a következetlen, nyugati és főleg római-keresztény szellemű krónikák lapjaira becsempészni azt a téves és félrevezető véleményt, hogy a „katalauni csatában” elpusztultak a hunok és Atilla halálával az a nagyszerűen megszervezett Hun Birodalom eltűnik, — mint a gyermekmesék rigmusa mondja — „kőd előttem — köd utánam”...

K.: Mikor volt ez a „katalauni csata”...?

F.: Nagyon érdekes téma ez és a kutatások meglepetést tartalmaz részünkre. Az említett JORDANES — Kr. u. 451. évre teszi és ő — a zsidó és gótofil — pontosan 100 év

mulva, tehát Kr. u. 551.-ben még arra is „emlékezik”, hogy milyen „buzdító beszédet” mondott katonáinak Atilla e csata előtt. Szó-ról-szóra leírja Atilla beszédét. (Hivatkozást nem közöl, hogy honnan veszi, tehát csak költemény lehet ez is, mint az egész csata-leírás.)

De a kronológikus rendben 447.-ben ismer-tettük Atilla teljes győzelmét — Chersonnál és Konstantinápolynál — a Római Birodalom felett. Ugyanebben az időben még mindig fennáll az Aetiussal kötött — nyugati — szerződés, melynek értelmében Atilla Hun Birodalma nemcsak élelmezte a nyugat-ró maiakat, hanem szövetségesként védte is. Pontosan erre az időszakra esik a vizigótok inváziója, akik 450-ben Afrika északi partjait is elfoglalták, egész Spanyolországot és Galliá-ba törtek.

Aetius ismét segítséget kér a hunoktól.

K.: *Ez lehetett tehát az oka annak, hogy Atilla nyugatra indul seregével...?*

F.: Minden bizonnyal, de iszonyú zűr-zavar uralkodik az erről szóló tudósításokban. Ugyanis a hun-ellenes írók azt állítják, hogy:

1.) Atilla 451-ben csatát veszít Katalaunnál és

2.) a vesztett csata után elfoglalja egész Észak-Itáliát 452-ben, aholis (egy meg nem nevezett helyen) Leo Pápa járul elébe a békeajánlással, amit Atilla el-fogad.

Vegyük először az 1.) pont állítását bonc-kés alá. Az alábbiakat kell megállapítani:

a.) Katalaun létezésére, egy ottani csata lefolyására semmiféle hiteles történelmi adat nincs.

A nyugati történelemírás ezt egyszerűen kitalálta és bizonyítékként említi:

— a GESTA TREVISORUM-ot (Trieri Krónika), mely szerint Atilla elfoglalta TRI-ERT... és a hunok lerombolták Eucherus templomát — állítólag 450-ben. De lehet, hogy előbb is és minden valószínűség szerint a templomot nem a keresztény hunok, hanem a pogány gótok rombolták le — de a nyugati írók — természetesen — Atillára és hunjaira fogják.

— Másik „bizonyíték” az, hogy a Katalauni mező (igazi nevén Locus Mauriacus) közelé-ben találtak valami „hun” leletet. Tehát kiás-tak a földből „egyetlenegy” valamit, amit — állítólag a hunok hagytak ott. Jordanes sze-rint 200.000 hun harcost temettek el itt és utánuk csak „egyetlenegy” emlék maradt a földben, pedig feltúrták az egész vidéket.

(Forrásadatként jelölöm: TAKÁTS Z.: „Catalaunische Hunnenfund und seine Ost-antischen Verbindungen”. Acta Orientalia Hungarica 5. (1955. 143-173 old.)

b.) A csata időpontját is meghatározzák a nyugati történészek (persze legalább 100 év elmúltával) és azt 451. év júliusának első he-

tére teszik — hivatkozva Leo Pápa (440-461) leveleire, amit Marciannak, Anatoliusnak és Kios püspökéhez intézett, melyben megindokolja, hogy:

„miért nem tudta jóváhagyni a Chalcedoni Konzilium által küldött fegyelmi kánont”... de ebben egy szó sincs a hunokról. Milyen alapon veszik ezt bizonyítéknak még korunk írói is, mint az említett Maenchen-Helfen (134. oldalon)...?

De éppen ennek a Chalcedoni Konziliumnak az Aktái bizonyítják azt, hogy 451-ben a hunok nem voltak Galliában, hanem — a kelet-római új császár — Marcianus — szerződés be nem tartása miatt, ismét Illyricumban és Trákiába törnek. Ugyanis 450. július 2.-án meghalt II. Theodosius és helyét Marcianus foglalta el, akinek az a szándéka, hogy megszünteti a magas „hun-adó” fizetését. Így Marcianus — kelet-római császár — kéri a 451. év augusztusában Niceában összeült zsinat püspökeit, hogy imádkozzanak a hunok feletti győzelméért.

Ha pedig a Hunok és Atila 451-ben a Kelet-római császár ellen hadakoztak, akkor ugyanebben az évben nem történhetett a sokat emlegetett „Katalauni csata”.

De éppen maga a hun-ellenes Maenchen-Helfen mondja:

„egy új lökést adok a Locus Mauriacus közelében lévő csatatér kutatásában, mely

eddig a helyi történészeknek és a nyugalomban vonult ezredeknek a kedvenc „hobby”-ja volt”... és egymás után sorolja fel az egymásnak ellentmondó adatokat erre vonatkozóan, de mégis „erőlteti” azt a hiedelmet, hogy ez a csata valamikor létezhetett és megtörténhetett. De a sok — egymásnak ellentmondó adat” megsemmisíti ezt az erőlködést és világossá lesz az a tény, hogy

KATALAUNI CSATA EGYÁLTALÁN NEM LÉTEZETT

hanem minden a hun-ellenes utókor meséje.

K.: Iszonyú nagy merészség azt állítani, hogy Katalauni csata nem létezett, hiszen a világ minden történelemkönyvében azt találjuk leírva, hogy Aéciusz nyerte meg azt, vagy — legjobb esetben — a csata eldöntetlenségét hirdetik. Hogy mondhatod azt, hogy nem létezett Katalauni csata és hogy ez csak Jordanesz kitalálása...?

F.: Már említettem, hogy a régészek feltárták a „Locus Mauriacus”-nak nevezett mező minden centiméterét, ahol — állítólag — a Katalauni csata volt: de egyetlen csontvázat, egyetlen fegyverdarabot, vagy egyéb harci, vagy bármi tárgyat nem találtak. Különösen sok csontváznak kellene ott lenni, hisz Jordanes azt állítja, hogy 165.000 harcos maradt a csatatéren s talán mondhatjuk azt is hozzá, hogy a harcosok felének a lova is